

РОДИНО ИЗКУСТВО

СЕДМИЧНО СПИСАНИЕ ЗА ЛИТЕРАТУРА, ТЕАТЪРЪ И МУЗИКА.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

УРЕЖДА

редакционенъ комитетъ

при близкото сътрудничество на

Ст. Михайловски, Ив. Ст. Андрейчинъ
Д-ръ Ал. Балабановъ, Ц. Церковски, Ст.
Чилингировъ, Владимиръ Василевъ, Ив. Радо-
славовъ, Д-ръ Драг. Гергановъ, Людмилъ Стоя-
новъ, Георги Савчевъ, Димчо Дебеляновъ,
Хр. Ясеновъ, Пилигримъ, Ст. Гендовъ,
Вл. Миневъ, Тихомиръ Павловъ,
Вл. Мусаковъ и др.

Стопанинъ

НАЙДЕНЪ СТЕФАНОВЪ.

Цѣна 20 ст.

СОФИЯ,

Печатница на Г. М. Чомоневъ.

1914

Съдържание:

1. Ал. Толстой. — Стихотворения, прѣв. Ст. Чилингировъ.
2. Д-ръ Драг. Гергановъ. — Любовна маска.
3. Георги Савчевъ. — Чайка безприютна (стихотворение).
4. Иоханъ Башмуцки — Komm mit, komm mit (стих).
5. Владимиръ Миневъ. — Поезията на П. К. Яворовъ (рѣчь).
6. Ив. Радославовъ. — Малко теория и малко споръ.
7. Владимиръ Мусаковъ. — За декоритѣ (театрал. бѣлѣжки).
8. Mio Jordando. — Аида.
9. Ст. Г. — Художествена изложба.
10. Разни.

Поради липса на хартия III книжка на сп „РОДНО ИЗКУСТВО“ закѣснѣ известно врѣме, за което прѣсимъ извинение отъ читателитѣ ни. *Редовното излизане на списанието е гарантирано.* За напредъ то ще слѣдва своята строго прѣдмачертана директива, при близкото ни сътрудничество на по-видитѣ и литературни, театрални и музикални сили.

„ОРЕЛЪ“

БЪЛГАРСКО ОБЩО ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО
ВЪ СОФИЯ.

Основенъ капиталъ 2,000,000 лева зл.
Дружеството „ОРЕЛЪ“ застрахова по ЖИВОТЪ,
ПОЖАРЪ и ЗЛОПОЛУКА.
Всички видове комбинации.

Търсятъ се дѣятелни мѣстни агенти при износни условия. Дирекцията се помѣщава врѣменно въ зданиело на Франко-Българската Ипотечарна Банка (площадъ Бански № 3).

Безопасно е, че хубавитѣ и красиви фризури на косата придаватъ хубостъ и свѣжестъ на лицето.

Безопасно е, че фризура е която прикрива прѣждеврѣменнитѣ брѣчки на лицето, като му придава по-голъма нѣжностъ.

ВЪ ФРИЗЬОРСКОТО АТЕЛИЕ НА Ворисъ Ивановъ,

тъй много известно на столичното общество, се извършватъ съ голъма артистичностъ всички видове фризури, букли, шиньони и сплитки.

Това се доказва отъ фризура на актрисата Будевска-Гачева въ I и IV дѣйствието на „Дамата съ Камелитѣ“, която фризура поглѣна вниманието на елегантия дамски свѣтъ.

СЕДМИЧНО СПИСАНИЕ ЗА ЛИТЕРАТУРА, ТЕАТЪРЪ И МУЗИКА.

СП. „РОДНО ИЗКУСТВО“ излиза
всѣка сѣбота.

Ржкописи, пари, абонаменти, рекла-
ми, се праща на адресъ: Найдень Сте-
фановъ, радикалски клубъ—София.

Единъ брой 20 ст.

Абонаменти: за година 8 лв, за поло-
инъ година — 4 лв, за три мѣсеца—
2 лв.; за странство — за година 12 лв.

С. Чилингировъ.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

Изъ Ал. Толстой.

1.

Чешма задъ вишнева градина,
Отъ босъ момински кракъ слѣди;
Чепикъ подгвозденъ изъ партия
Такива между тѣхъ реди.

Владѣе тишина далече,
Но чува ясно моя умъ:
И шепоть, и любовни рѣчи,
И отъ разлѣни котли шумъ.

2.

Мъгла и мракъ застилать моя пѣть,
А все расте нощъта — тъмница.
Но вѣрвамъ, зная азъ, — въ незнаенъ кжтъ
Живѣй самотка царъ — дѣвица.

Но какъ до тамъ се стига, не гадай,
Напрасно умъ недѣй тревожи.
Едно безуме само въ тоя край
И щасте да докара може.

Не чакахъ азъ, но литнахъ въ нощний мракъ
Напрѣдъ въ бездрумнитѣ простори.
Свободно пустнахъ моя конь и кракъ
Слѣдъ кракъ усилено зашпори.

Д-ръ Драгомиръ Гергановъ.

Любовна ласка

(Стихотворение въ проза).

Тя имаше сини очи, които лъщѣха като кристалъ.

Погледнеше ли го, очитѣ ѝ изгубваха своята кристална лъскавина и ставаха меки като кадифе, меки, както можаха да бждатъ само нейнитѣ очи, когато го погледнѣха.

Спрѣше ли по-дълго на него тънѣкъ, приличенъ на невидимъ погледъ, лъхъ сдрачъ засѣвваше блѣдотеменижнитѣ ѝ очи.

Продължаваше ли да го гледа още, очитѣ ѝ доби-
ваха пакъ лжчиста лъскавина. прѣзъ блѣдоматовата кожа на
странитѣ ѝ прозираше огнено-алена червенина, малката уста за-
почваше неволно да трепти въ артистично закржгленитѣ си жгли,
развѣлнуванитѣ гърди се вдигаха и спадаха дълбоко и неравно-
мѣрно, а дрѣбното нѣжно тѣло трѣпнеше въ бързо смѣняющи
се тласци, прѣкжсвани отъ дълбоки въздишки. . .

Защото тя го обичаше. . .

Неговитѣ очи нѣмаха свой собствень цвѣтъ, защото цвѣ-
тътъ имъ мѣнѣше при всѣко нѣйно поглеждане.

Спрѣше ли очи на него, неговитѣ очи добиваха първо кри-
стално-синия цвѣтъ на нейнитѣ, който послѣ се засѣвваше отъ
кадифеяно мекия лъхъ на сжщитѣ, за да се вджлбочатъ въз-
торжено прѣзъ лжчистия имъ блѣсъкъ въ тѣхъ. . .

Неговото тѣло бѣше стройно и силно и при всичко това
трѣпнеше и вибрираше като вълнующе се море, безпокойно и
мятежно подъ трѣпкитѣ на нейното малко тѣло. . .

Защото той я обичаше. . .

Тогава той изгубваше самообладание и неволно, подчи-
няющъ се на неопрѣодолимъ вжтрѣшенъ гласкъ, протѣгваше
трепетни ржцѣ къмъ нея, притисваше я кротко до гждитѣ си
и когато тя съ склопени очи опираше морно златисторуса гла-
вица до неговото бързо туптяще сърдце и започваше да я ца-
лува жадно по коралочервенитѣ устни, като шепнѣше направо
въ душата ѝ:

— „Азъ те обичамъ! . .“

И тѣхната ласка бѣше безъ край. . .

Защото тѣ се обичаха!

Теорги Савчевъ.

Безприютна чайка

Чайка бълоснѣжна,	Нови день умира
Скитница мятежна —	Въ царствена порфира.
Зла вълна я гони.	Нощ нависна смутна. —
Съ писъкъ тя отлита,	Ще ли се отмори
Съкашъ моли, пита :	Въ ширнитѣ простори
Гдѣ ще се прислони? . . .	Чайка безприютна? . . .

Иоханъ Башмуцки

Komm mit, komm mit.

Безкрай се редятъ електрически лампади,
Градътъ мълчи вѣвъ плащъ отъ прахове увитъ ;
Въ часътъ, кога заглѣхвватъ вечерни рулади,
Невидимъ гласъ се носи : Komm mit, komm mit !

Обърнешъ погледъ : дѣва въ раннитѣ години,
Въ очи ти погледъ влива, жаленъ и убитъ,
Опитала при други съ молбитѣ си невинни,
Ржцѣ къмъ тебъ простира : Гладна съмъ : komm mit !

Отъ всѣки тъменъ кжтъ протачатъ се рѣдци,
Животътъ на нощта вѣвъ своя грозенъ битъ —
Възкрѣсва злъченъ погледъ, хубави очици
Едва се тихо молятъ за хлѣбъ : Komm mit, komm mit !

Азъ виждамъ отдалече майка болна, стара,
Подкрѣпва я бащата, нѣмоощенъ, разбитъ,
А малкото момиче тича въ надпрѣвара
И моли се и плаче за тѣхъ : Komm mit, komm mit !

О какъ я чувствамъ силно дѣсницата тогава
Издигната въ закана свѣтътъ да разруши !
И въ сълзи бихъ притисналъ топло до забрера
Страждущитѣ нещастни съ разпнати души.

Владимиръ Миневъ

Поезията на Яворова*)

Яворовъ е ново начало въ поезията ни. Ако обгърнемъ съ погледъ нашето литературно минало въ най-крупнитѣ му прѣдставители още отъ врѣмето на Ботева, врѣме на зачатие въ изкуството и културата ни, до наши дни, забѣлѣзваме, че поезията на Яворова е широка струя, която изпълня литературата ни. Чрѣзъ него се и почва у насъ голѣмото влияние на модерната европейска литература, което оживява бѣдната ни книжнина и най-подиръ, може би, ще раздвижи силитѣ на народа за творческо битие.

Пръвъ той извлече музика изъ родното слово. Пръвъ той въ хармониченъ и изященъ стихъ, понѣкога хладно-блѣскавъ като стомана, понѣкога скръбно-задушевенъ, излѣ голѣмото многообразие въ сложния животъ на душата. Пръвъ той напълно ни разтвори вътрѣшния свѣтъ на поета, трепети на вѣчнитѣ настроения въ сърдцето на твореца и възненіята на твореца въ неговитѣ търсения. Твърдѣ рано той се заинтересова само отъ своя творчески индивидуалитетъ и отъ изтъчнения духовенъ животъ на поетъ-сибаритъ.

Аристократъ въ темитѣ си, богатъ съ мотиви, изискващи продължително изпълнение, Яворовъ остана докрай *свододенъ художникъ*, търсящъ нови пжтища, съ безграничната вѣра въ съвършенството на своя духъ.

Тия търсения и блуждания на поета сж документи за една голѣма творческа трагедия, най-интересната, може би, отъ врѣме на нашето литературно съществуване и не по-малко велика отъ земната поема на живота му . . .

Поезията на Яворова се разискри и угасна въ кашмарнитѣ обятия на нощта, нависнала надъ голѣмия градъ. Вампирътъ на кошмара е отворилъ крила даже върху равнитѣ му пѣсни и задушва свѣжината имъ. Още стихотворението „Нощъ“ носи елементи на една кошмарна поезия. Драматическата позиция на твореца е вече заета: живота му се обърна въ борба срѣщу видѣнията на фантазията му, откроени въ кошмарната нощъ.

Младъ и невъоръженъ съ омиротворителна философия въ живота, Яворовъ встѣпи на литературната арена, безъ прѣдварително самовглѣбяване, което води къмъ творческитѣ източници, потаени въ душата.

Той дойде при насъ идеалистъ, факлоносець, вдъхновенъ отъ огъня на човѣшки идеи и отгукъ вѣчното разочарование, змията на което лжкатуши прѣзъ всичкитѣ му произведения.

*) Четено на траурното Яворово утро на 2/11, 1914 год. въ Народния театръ.

Ботевъ и Лермонтовъ първи откърмятъ духа на поета. Влиянието на Ботева, отблъзнато вече отъ критиката, не е рабско, а далечно и прилича на литературенъ навѣй. Така е въ „Нощъ“ дѣто веднага се познаватъ голѣмитѣ извиви на Ботевската мисль. И ако въ „Арменци“, напримѣръ, дочуете далечни акорди отъ пѣсенъта на онзи, който остави кръста на живота си на балканската голгота, никога въ коректни паралели не можете доказа нѣкакви заимствования. Но прѣдставете си нехайната картина, арменцитѣ въ поругенъ бордей, задъ чиито стѣни ридае пѣсенъта на бурята, за да изпъкнатъ прѣдъ васъ Ботевъ и другаритѣ му, образитѣ отъ една стара и позната зимна приказка. И не само тия сѣвки плѣняватъ въ „Арменци“. Животътъ реди прѣдъ поета и видѣния на явѣ, онѣзи хайдути отъ македонскитѣ гори, чиято сирашка участь сподѣли той. И ако даже поетътъ бѣ загиналъ тамъ, пакъ „Хайдушки пѣсни“ и „Хайдушки купнения“ щѣха да бждатъ величественъ финалъ на живота и поезията му.

А Лермонтовъ влияе върху Яворова съ различнитѣ страни на поезията си: съ демоническото вълшебство на лириката си, съ изражението на ярко-индивидуални чувства, съ кристалността на мисльта и формата и прѣдимно съ легендата на своя животъ,

Яворовитѣ прорицания изглеждатъ ехо отъ Лермонтовитѣ пророчества. И конгениално съ Лермонтова, който прѣдвидѣ на своя вихъръ—животъ финала нѣгдѣ въ Кавказкитѣ долини, Яворовъ, влюбенъ въ сѣня на земния си животъ, разкри въ „Прѣдчувствия“ края на своята трагедия съ детайли, нарисувани отъ въображението му. Неговата биография прилича на поема и затова трѣба да бжде написана отъ поетъ

И Лермонтовъ, и Ботевъ помагатъ на поета да се освободи поне за мигновено творческо блаженство отъ кошмарнитѣ ужаси на нощта.

Страстниятъ тонъ на Яворовата лирика зависи отчасти отъ темперамента на нейния творецъ, огнище на голѣми страсти и тѣхна жертва,—отчасти отъ безпрѣдѣлно-мжчителната скръбъ на южнитѣ слънчеви поля, чиито синъ е той.

Нежеланието на поета да се освободи отъ лични чувства и да заживѣе въ студа на обективното творчество е причина, дѣто цѣлъ животъ той не възмогна мжката на паденията, скръбъта на разочарованията и смъртъта на индивидуалнитѣ блѣнове.

Въ сънливата страст на нощта, въ безпокойствието на боли и мжчителни настроения го въведе Метерлинкъ. Влиянието отъ Метерлинка бѣ гибелно за поезията на Яворова, защото той не долови у крупния прѣдставател на модерния свѣтъ лазурната яснота на образитѣ му, царственото сияние на мисльта и хармонията въ символиката му, а стана проводникъ на негови отрицателни черти.

Въ втората си книга „Безсъници“, той ту ни разказваше за ужаса, който вѣе отъ силуетитѣ на нѣщата, завити въ мракъ, ту всѣваше у читателя настроение на страхъ отъ живота, ту съзерцаваше свѣта съ болезнено въображение, което ни рисуваше на широки платна кошмарни призраци и мистичнитѣ сѣнки на вечерната природа.

Изобщо: Метерлинкъ, Мюсе, Надсонъ и Валери Брюсовъ повлияха неблагоприятно на Яворовата поезия и тя почна да изглежда болезнена.

Влиянието отъ Надсона се начена, още когато Яворовъ пишеше на социални теми, съ които помами критицитѣ—социалисти, да го впишатъ въ редоветѣ си. Но той имъ измѣни скоро, защото бѣ достатъчно силенъ да понася подобни измѣни. И все пакъ „Маска“ е писано подъ живото впечатлиние на „Кипитъ-веселѣе карнавала“ и художествената идея на стихотворението „Только утро любви хорошо“, понѣкога сияе въ дѣвственъ блѣсъкъ у Яворова и става необходима струна отъ лирическия инструментъ на поезията му.

Отъ рускитѣ декаденти му въздѣйствува прѣдимно Балмонтъ, този гениаленъ виртуозъ въ музиката на стиха. Ала Яворовъ никога не впадна въ сладострастието на мисълта у рускитѣ модернисти, като прояви самъ голѣмъ художественъ тактъ и строга мѣрка.

*

Прѣзъ 905 г. Славейковъ писа: „Ако Яворовъ въ по-нататъшното си развитие като поетъ излѣзе побѣдителъ изъ борбата, която ни рисува въ „Нощъ“ въ негово лице ний ще имаме единъ наслѣдникъ на Ботева, на опѣзи елементи отъ неговата поезия, въ които поета-воевода се явява изразителъ на националния духъ“.

Но отъ борбата, рисувана въ „Нощъ“, той не излѣзе побѣдителъ, напротивъ мжката отъ нощта нависна върху цѣлия му творчески животъ. Безъ да бжде, какъвто иска Славейковъ, той смѣло се уедини въ своя раскошенъ свѣтъ, разкри великолюпието на душата си и расточително прѣсна голѣмото съкровище на прѣснитѣ си по своя безконеченъ и пустиненъ пжтъ. И въ прѣки своята рѣзко-индивидуална окраска и отчужденостъ отъ живота на улицата, дивна е тази поезия, поезията на самотния човѣкъ, „Захвърленъ върху старъ и жалкъкъ глобусъ“*). И по студенитѣ гледчери, надъ които не млъква ехо отъ „Пѣсенята на човѣка“ се извира на твореца кървавиятъ пжтъ, пжтъ отъ сълзи, мечти и разочарования. И когато ний бѣ оимъ днитѣ на скученъ, дѣлниченъ животъ, единъ поетъ на страданието се изправя прѣдъ насъ и хвърля своя скърбенъ и слагороденъ въпросъ:

*) Mme Ackermann.

Природата сияе мъртва равнодушна . . .
 Защо съмъ посрѣдъ нея жива тварь?

*

Още въ началото на блистателната си кариера поетътъ обяви война на всичко съществуваще, защото се съмняваше въ съществуването му. „Отрицанието, тоя първороденъ грѣхъ, е намѣрило у Яворова своя пророкъ“, пише единъ неговъ критикъ*.)

Той отрано почна борбата, изпълненъ съ мощта на вдъхновението, и послѣдваха рушения: любовъ, Богъ, народъ. вѣра падатъ отъ царственитѣ си престола. И той нищо не пощади, освѣтъ творческото съзнание. Но ведно съ това се почна и процесътъ на рушението въ душата на твореца. Не по-силни станаха за него видѣнията въ безсънницитѣ и смъртоноснитѣ кошмари на нощта. Безумецътъ уни подъ бремето на мечтата си за индивидуална свобода, за слънчевъ просторъ и първичната воля за животъ. И Яворовъ по-често почна да се оплаква отъ пустотата, сѣкашъ огньтъ на вдъхновението опустоши душата на поета и той падна изпепеленъ въ кръвта на своя подвигъ.

Непосилниятъ двубой свърши на 17 октомври тази година.

И, сѣкашъ, резигнация отъ мировото разочарование на твореца, звучи завѣта на пѣсенята му „Умри!“

Щастливъ е, който въ пѣть надирѣ не поглежда
 и стѣпки не брои оставащи напрѣдъ —
 и който отнесе усмихната надежда
 отвѣдъ свѣта, прѣдъ снѣгове и ледъ.

*

Понѣкога Яворовъ извиваше по своя пѣть съ катастрофални зигзаги. Сборникътъ му „Подиръ сѣнкитѣ на облацитѣ“ доказва непрѣстаннитѣ му творчески търсения и неговата еволюция като поетъ, но има единъ извивъ, който му е коствувалъ цѣла психична криза. Това бѣ по врѣмето, когато самъ той съ голѣмия стоицизъмъ на съзнателенъ творецъ отрече прѣдъ другари поезията на своята книга и се отправи въ калния кипезъ на живота да търси влѣхновение. Тогава написа „Въ политѣ на Вишоша“ и „Когато грѣмъ удари, какъ ехото заглѣхва“.

Подобни извиви сѣ главоломни даже за най-велики писатели, които литературната история знае.

А той не бѣше безъ пѣть. Прѣдъ него бѣше неизходена областта на реалистичния стихъ, който има свои прѣдставители въ декаденството. Можеше тоже да продължи поетическитѣ си откровения, царици:ѣ на нощта, Месалина, Клеопатра и Сафо, три изваяния, по пластика уникумъ въ нашата литература, особено поемата на купнението „Сафо“, написана въ стиха на Уайлда и пѣстра съ образи, прѣкрасни като свѣтливи гроздове подъ листата, образи, откъснати сѣкашъ отъ най-хубавитѣ страници на Пиеръ Луисъ..

*) Проф. г-нъ Арнаудовъ.

„L'oeuvre d'art est une synthèse d'un ensemble d'émotions“
намираме въ една декларация на френски художници отъ модерна школа.

Въ това е цѣлѣта, значението и оправданието на Яворовото искусство.

*

Врѣмето ще опази много цѣнности отъ Яворовата поезия. Не могатъ да се обезцѣнятъ тия документи на човѣшко страдание, тия голѣми кжсове отъ духовния животъ на една личностъ, надрастнала съврѣмenniцитѣ си. И всѣки, който се издигне да поживѣе на поета въ духовния свѣтъ, тази кула отъ кристалъ, и всѣки, който се съедини съ настроенията на негова свѣтогледъ, пантеистически по основа, — ще направи сърдцето си храмъ на обичъ и признателностъ къмъ Яворова.

Нашето врѣме е врѣме на пробуждение: Пробуждатъ се духовнитѣ сили на народа, пробужла се националниятъ му гений въ цѣлата си мощъ. И въ разцвѣта на своята пролѣтъ, която ще разгроми съ движението си ледѣтъ на инертността му, този народъ ще потърси своитѣ поети и въ тѣхнитѣ книги ще открие неизчерпаемитѣ съкровища на своя духъ.

Ис. Радославовъ.

Малко теория и малко споръ.

(Продължение)

VI. Особеното психическо състояние, което ний характеризирахме съ думата котерийностъ (терминъ, който изглажда ла е обидилъ най много редакцията на „Звено“) не е една съвокупностъ отъ душевни качества, които се прѣдаватъ по наслѣдство, а извѣстни черги на характера, които индивида получава, когато е поставенъ да се формулира при извѣстни условия.

Отъ тия послѣднитѣ най-опрѣдѣляваще условие е срѣдата. При наличността на една такава твърдѣ малко развита и културна срѣда индивида почва да култивира въ себе си стрѣмежъ къмъ съвършенство на своята духовна сжщностъ, а тенденция на понижение къмъ гнетния животъ, който го заобикаля. И това, което характеризира индивида съ котерийна психология, това е ограниченостъта на хоризонтитѣ на мисълѣта и неискреностъта на чувството. На тая психология сж неизвѣстни поривитѣ и безкористнитѣ стимули за служене на неизвѣстно дѣло; ней е чуждъ ентузиазма, който окрияла духа и го прави неговъ обладателъ, готовъ на самопожертвуване. Задъ принципитѣ и възгледитѣ такъвъ индивидъ вижда само едно: образътъ, умразниятъ образъ на противника, който ги защищава. . .

Ний характеризирахме редакцията на „Звено“, като обладаваща напълно котерийна психология, защото отъ наличността

на толкова имена около нея, не можехме да си обяснимъ тази анемия, която „Звено“ прояви особено въ послѣднитѣ книги. Но ако това можеше да се оспорва по-рано, сега слѣдъ *защитата* на К. Константинова това се, просто, осъзва. И ако литературата склѣпше словесни произведения отъ такъвъ родъ, намъ се струва, че въ единъ сборникъ отъ плодове на котерийна мисль, фейлетонитѣ на Константинова не биха заели послѣдно мѣсто. Тамъ ще намѣрите, напр. разкрити нашитѣ страшни намѣрения да унищожаваме „Звено“, тамъ ще видите обяснена нашата критика на „Звено“ като послѣдица отъ нашата неудовлетворена и *голяма* амбиция да държимъ жезъла на присъщенъ критикъ на списанието; тамъ сѣщо ще видите разкрити нашитѣ користни побуди да защитаваме каузата на модернизма, бидейки прѣводачъ на „малкитѣ поемни въ проза“ отъ Бодлера; тамъ сѣщо ще намѣрите и биографични изслѣдвания, касаещи насъ, на които „плахата душа е била поразена отъ живота на Западъ и до сега въ нея живѣятъ единствено видѣнията на огромнитѣ каменни грамади и суетета на площадитѣ“ и т. н. Съ една дума тамъ ще намѣрите написано всичко това, което е мислилъ К. Константиновъ за Ив. Радославовъ, имайки прѣдъ видъ не идеитѣ и възгледитѣ на послѣдния, а неговиятъ образъ и физиономия.

VII. Миръ на праха на великитѣ гении! Поклонъ прѣдъ святия имъ прахъ! Тѣхнитѣ имена, дѣйствително сж неуязвими за присѣдитѣ на простосмъртнитѣ. Но тѣ съвсѣмъ не се нуждаятъ отъ защита, такава, каквато имъ прави редактора на „Звено“ и която непомня твърдѣ много борбата на извѣстния Ламаншки герой съ вѣтренитѣ мѣлници! . . . Който би прочелъ постѣдния пасажъ отъ защитата на Константинова, би помислилъ, че въпросътъ, повдигнатъ отъ насъ е билъ да се развенчаватъ велики имена, а не да се укаже на идейната пустота и художествено безсилие на редакцията на „Звено“. А този, който е чель по-рано нашата бѣлѣжка, неволно е повдигналъ рамѣитѣ въ недоумѣние! На какво да са отладе този жезъ на опонейта? — На едно съзнателно стрѣмление да се заблуди читателя, или на едно искрено желание, макаръ и съвършено неумѣстно при единъ сериозенъ споръ, да даде едно продължение на своитѣ сантиментални „Писма отъ Парижъ!“ И въ двата случая пасажа е най-малко излишенъ!

VIII. Сега да свършимъ. Не е, разбира се, тѣй печално и тѣй отчайваще за бѣдлащето на българската литература, дѣто сжществува едно „Звено“, чиято редакция тѣй наивно и тѣй нескруполюбно защитава каузата си; не! Печалното е туй, че въ тая защита тя се чувствува въ положение да говори не само отъ свое име, но и отъ името на нѣколко писатели, които и публика и литература цѣнятъ.

Владимиръ Мусаковъ.

За декоритъ.

Не е безразлично на какъвъ фонъ се развива дѣйствието на сцената.

Декоритъ сж толкова необходими, колкото режисьорътъ. Двѣ мнѣния нѣма.

Но, докато Гордонъ Крегъ си служи съ обикновени ширми за постигане своитѣ художествени цѣли, а Коровинъ съ леки, плѣнителни, ефирни, импресионистични платна, художествениятъ театъръ и този на музикалната драма въ своятъ краенъ реализъмъ достигатъ по нѣкога до педанство.

И тритѣ тия направления не могатъ да се смѣтатъ за погрѣшни. И тритѣ достигатъ голѣми резултати.

Гордонъ Крегъ кара наистина зрителя да разбира Хамлета така, както може би самиятъ Шекспиръ го е разбиралъ: универсаленъ и винаги близъкъ до всички насъ. Той не строи замъци и зали на сцената. Той поставя ширми, сиви, еднообразни. И на тоя фонъ той създава фигурата на Хамлетъ. На тоя сивъ фонъ всѣки рисува нѣщо свое, такова, каквото може да създаде неговата фантазия или възпоменание. И въ фигурата на Хамлета вижда себе си, своята душа. Защото никакви опрѣдѣлени линии, нито бои не приковаватъ вниманието му, не парализиратъ често страхливата фантазия на зрителя, не смущаватъ неговитѣ интимни мисли. Така зрительтъ вижда по-лесно себе си тамъ на сцената въ този или онзи герой. Изглежда, че самиятъ Шекспиръ така е схващаль значението на декоритъ, защото въ екземпляритѣ на неговитѣ пиеси, издавани прѣзъ неговия още животъ нѣма указания никждѣ такива, каквито има сега въ всѣка пиеса относно декоритъ, обстановката и пр.

Англичанинътъ Крегъ нарежда нѣколко сиви, импозантни колони и свършва. На тоя фонъ дава първитѣ сцени на Хамлетъ. Така постъпва и съ другитѣ.

Но опитайте се да дадете Вуйчо Ваню на такъвъ фонъ! Ефектътъ ще бжде нула. Или Вишнева градина. Все едно.

Тукъ реализмътъ, доведенъ до педанство, е повече отъ нуженъ. Сѣкашъ се явява необходимостъ да се вижда какъ пада жълтъ прашецъ отъ цѣфналитѣ вишни, да се усѣща ароматътъ имъ, да подухва пролѣтенъ вѣтрецъ.

И ясно защо. Тукъ нѣмаме герои. Цѣльта не е да се покаже огледало на зрителя, та въ него да види себе си. Стремлението не е да се застави послѣдния да се вгледа, нито да му се посочи контрастъ. Не. Нито самъ Чеховъ е желалъ това.

Цѣльта е създаване настроение.

И тъкмо за послѣдното е нуженъ тоя педантизмъ въ всичко. За него е нуженъ ароматътъ на цѣфналитѣ вишни и жълтиятъ прашецъ. Колкото по-близо е всичко на сцената до

реалното, толкова по-силна е илюзията. И зрительтъ бива покоренъ. Той току що е съблекалъ своята шуба на вѣнъ. Току що е зъзналъ на студа. И тукъ на сцената извелъжжъ — цѣфтятъ вишнн.

Не, повтарямъ, не бива нищо да бжде пропуснато, нищо забравено, защото всѣка незначителна дреболия, може да смути илюзията и да прогони настроението. И Крегъ съ своиѣ ширми тукъ ще бжде безпомощенъ. Нуженъ е тукъ само реализъмъ.

—
Що би станало, обаче, съ фантастичното „Лебелово езеро“ на такъвъ фонъ? Съ що би почувстввалъ зрительтъ приказката? Какъ бихте пробудили мечтата за несществуващото? За далечното?

Какъ бихте създали легендата?

Мъртвитѣ ширми съ своята студенина ще я убиятъ. Из-между тѣхъ ще звучи тя не като красива мелодия, а като ненуженъ брътвежъ, безъ смисълъ и стойностъ.

Реализъмътъ ще я прогони. Реализъмътъ напомня за дѣлничното, всѣкидневното, грубото. Легендата ще се стопи въ такива рамки и отъ нея ще останатъ жалки останки, които ще будятъ недоумѣние и смѣхъ.

Затова пъкъ поразителенъ е ефектътъ отъ платната на Коровинъ. Тѣхната ефирностъ, лекота, тѣхнитѣ странни тонове, губеци се неочаквано и прѣливаци се пакъ тѣй въ своиѣ контрасти, всичко, сѣкашъ нашепва на зрителя само за легендата.

—
Мисля, изяснихъ се.

Крайностъ и нелѣпостъ би било „Вишнева градина“ да се даде съ ширми. Нефектенъ, баналенъ, само съ историческа стойностъ ще бжде Хамлетъ на фонъ, който е копие на нѣкаква см средневѣковностъ.

Всѣка пиеса иска своя фонъ.

Реализъмътъ на художествениятъ театъръ не попрѣчи на сжшия да прибѣгне до ширмитѣ на Крегъ за своя Хамлетъ или за „Синята птица“—до импресионистичнитѣ платна на Коровинъ. Всѣко кръстосване се свършваше съ неуспѣхъ. Така бѣ случая съ „Miserege“ на С. Юшкевичъ.

—
Ако въ нашия театъръ имаше схващание по въпроса, повтаряме, не би си така поразително приличали всички автори на нашата сцена, не би пропадалъ ефекта така често, да не кажемъ винаги.

Mio Jordando.

Аида.

Съ *Аида*, *Верди* стъпи въ новъ пътъ и сложи ново начало на своето музикално творчество. Отъ единъ чисто националенъ компонистъ прѣдставителъ на италианскитѣ възжеления и идеали, той разшири кръга на своето родно изкуство и стъпи на общонационалния безграниченъ амвонъ въ храма на музикалното творчество. Слѣдъ създаване на *Травията*, *Трубадуръ*, *Риголето*, *Донъ Карлъ*, той прѣгърна идеата за всецѣлото, общото, вѣчното единство въ човѣка. Мировата скръбъ и радостъ почувства той и задъ границитѣ на своето отечество и стана служителъ на тѣхъ. Първата побѣда уѣнча той съ гениалната си опера *Аида*.

Ако първитѣ му оперни творения стамаха популярни не само въ родината му, а далечъ задъ нейнитѣ граници, благодарение на леката мелодичностъ, божествена хармония и поразителна гъвкавостъ въ тоноветѣ и неподобно богатство на мелодии, то *Аида* стана идеалъ на вѣчната любовъ, душевна концепция и свѣрхчовѣшки душевенъ стимулъ. Жаждата на душата, тази вѣчностъ въ човѣшкия импулъсъ, проявиха въ чисто небесно желание, породиха въ *Верди* мисълта за чистата платоническа любовъ на *Аида* Убѣденъ твърдо, слѣдъ дълга борба, въ единственото музикално съвършенство чрѣзъ такта, словото и душата, напоени съ драматиченъ характеръ, той изоставя музикално хармоничното и мелодично съчетание, а прѣгърна всецѣло драматичния тонъ и рѣзка музикална форма, единствения интерпретаторъ на душата, ума и фантазията. Вѣчността на музикалната наслада и дълбочина на човѣшкия идеалъ постави *Верди* по-високо отъ врѣмешното леко наслаждение и забавна музика. Той възбужда ума къмъ работа, когато душата се пълни съ наслаждение. За това, обаче, трѣбваше нови музикални форми, нови съчетания и нови идеи. Той ги създаде за пръвъ пътъ въ *Аида*, допълни въ *Отело*, прѣсъздаде въ *Requiem*, а завърши въ *Фаустъ*.

Аида, безъ съмнѣние, е една отъ най-труднитѣ по музикално и сценично изпълнение *Вердиеви* опери. Тази величествена опера изисква пълненъ оркестъръ, изящна египетска сценировка и хорова сила. Това сж необходимитѣ нейни основи, върху които може да се издигне едно истинско художествено изпълнение. Трѣбва да признаемъ, че *Оперната* дружба е направила всичко възможно, каквото при днешнитѣ условия у насъ би могло да се постигне, за едно задоволително изпълнение на тази трудна опера.

Досежно соловитѣ партии, изпълнението на г-ца *Анна Тодорова* (*Amneris*) прѣдставляваше на нашата сцена величествена

новетъ губѣха основно своето значение при извънредно слабото изпълнение.

Г-нъ Каролевъ като Амонастро показа извѣстенъ успѣхъ въ своето пѣне и въ дикцията си. Партията отлично отговаря на характера на гласътъ му.

Изработката на плачевната бащинска ария, макаръ и малко слабо, все пакъ биде задоволително изпълнена. Драматизѣма, на репликата съ Аида въ четвъртото дѣйствиe значително изпъкна. Затруднение чувстваше при фразировката и тактово промѣняване. Прѣпоръчваме му по-вече искренность и естественость при играта и пѣнето, по-вече свобода въ движенията и хармония между словото, жеста и пѣнето.

Г-нъ Вульпе, въ ролята на Пристера, по игра и пѣне бѣше добъръ. Владѣнието на гласа си съвсѣмъ му позволяваше да покаже това на сцената, обаче той показва еднакво смирение както въ играта, така и въ пѣнето.

На мѣста отслабваше до толкозъ неправилно гласътъ си, че се изгубваше всѣки тонъ и той оставаше да подсказва на играта си съ движения на рѣцѣтъ. Тайнственитѣ и пълни съ ужасъ речетативи на проклятието и безмилостно наказание добиха пълния ефектъ при изпълнението имъ отъ г-нъ Вульпе.

Оркестрътъ на *г-нъ Хаджиевъ*, който работи едва ли не при невъзможни условия, бѣ намѣста извънредно слабъ за музиката на Аида. Изобилието на духови и позани инструменти, а недостатъчность въ струнитѣ — рѣзко изпъкваше. Втората картина отъ първото дѣйствиe и тържественото посрѣщане на Радемесъ бѣха буквално оркестрово пуси. Само при пълнота на инструменталнитѣ партии (симфоническо допълване духовитѣ инструменти отъ струни, позани, обои, английски хорнъ, кларнета, полихрони и струни инструменти) може да се прѣдаде величественното тържество на музиката.

Обаче, макаръ при слабъ и непълнъ оркестръ, г-нъ Хаджиевъ, благодарение на усиленето, влагане на лично деригентско разбиране и майсторска похватность, можа отчасти поне да запълни празнотата и да ни даде да почувствуваме силата на музикта.

Досежно хора, режисьорството и балетното изпълнение трѣбва да констатираме недостатъчно разбиране и непростено прѣнебрежение. Музиката, колкото и релефно да поисказваше правилното изпълнение, е останала глуха за режисьора и балетмайстора. Ориенталскитѣ мотиви и разни балетни игри, които напълно сж заимствовани отъ Верди при специалното му посѣщение на Каиро и околноститѣ, не трѣбва да се идеализиратъ на сцената, а да се прѣдадатъ съ своята естественость, за да произвѣдатъ нуждното впечатление. Костюми, гримировка и декорация, съвсѣмъ не съотвѣтстващи и несполучливи.

Сценировката — сжщо. Единствено сполучливи декорации бѣха тѣзи на двата темпала. Само тамъ можеше да се почувствува близостъта на Сахара, отечеството на палмитѣ, и тайнствено-стѣта на пирамидитѣ. Традиционната шаблонна постановка трѣбва да се замѣни съ съвършено нова, плѣнителна по красота и изящна по съдържателностъ.

Художествена изложба.

Изложбата на художниците Ал. Божиновъ, П. П. Морозовъ и П. Младеновъ, сѣкашъ, доде да попѣлни една чувствителна празнота въ нашия животъ и да възбуди въ душиѣти надежда за свѣтло бждаще на нашето родно искусство.

Ще се спрѣмъ, макаръ и на кратко, да разгледаме изложенитѣ работи.

Карикатуритѣ на Божинова сж идейни и правдиви. Сюжетитѣ, които той третира, сж взети повечето изъ нашия общественъ и политически животъ. Трѣбва да признаемъ, че Божиновъ е майсторъ въ линията, чрѣзъ която той съумѣва да прѣдаде идеята. Обектъ на творчеството сж характернитѣ особености на индивида, биле тѣ морални, интелектуални или физически. Въ карикатурата на баронъ Г. напр., напълно се прѣдава неговото тщеславие. Издигнатитѣ нагорѣ рамѣнѣ, наперченитѣ мустаци, самодоволната усмивка, говорятъ ясно за неговото манячество. Карикатуритѣ, обаче, на артиститѣ Ив. Поповъ и г-жа Хлѣбарова сж прѣсилени въ възсъздаване на една несѣотвѣтствующа тѣмъ физика. Въ пейзажа „Цѣвналата вишна“, Божиновъ е възсъздалъ природата правдиво и естествено, макаръ и по единъ своеобразенъ миниеръ въ тоноветѣ и боитѣ. Како гледашъ тази „цѣвнала вишна“ и пейката подъ нея, чувствувашъ каточели кацаващитѣ отъ цвѣтъ на цвѣтъ пчели и въ тебъ се поражда желание да поседнешъ на пейката, да слушашъ брѣмченето имъ, пѣсенята на славея изъ близкитѣ шубраци, да дишашъ пролѣтната мирисъ на цвѣтата, да се припичашъ на благодатнитѣ слънчеви лъчи, а даже и да цѣлунешъ нѣкои хубави сини очи.

Рисункитѣ на Морозова още на пръвъ погледъ ви говорятъ за неговия мирогледъ: той е идеалистъ. Сюжетитѣ, които третира, иматъ за обектъ непорочната женска красота, както физическа, тѣй и душевна. Въ тѣзи акварелни работи г. Морозовъ е показалъ удивителна техника.

Продължително се спира погледа на зрителя и върху пейзажитѣ на художника Младеновъ. Повечето отъ нашитѣ художници работятъ въ строго опрѣдѣлени форми и рамки, заучени въ „училището“. Младеновъ въ тѣзи си работи е прѣнебрѣгналъ тия условности, що прѣчатъ за възсъздаването на индивидуалния животъ. Изведнажъ вие чувствувате настроението на худож-

геройска фигура. Буря отъ душевна борба, прѣплетена съ силна и необузdana сатанинска любовъ и дворцова гордость, вѣха отъ нея при всѣко нейно появяване. Внушителната ѝ вѣншность, гордъ погледъ и плѣнително пѣне съставляваха елитъ въ нейната разкошна диспозиция. Гласово, тя изнесе чиста тонова легатировка при насието надъ Радамесовата любовъ къмъ Аида.

Въ сцената при затворѣтъ, г-ца А. Тодорова съумѣ да ни прѣдстави величието на ролята си при най-дълбоко индивидуално схващане. Фразиоровка, побѣждающа тонова сила, силна душевна борба и титаническо фортисимо бѣха началото и вѣлшебния край на безпощадната *Amleigis*. Единство въ ролята, отмѣреност въ такта, правилна жестикулация не ѝ липсваха. Прѣлживането на тоноветѣ изпълняваше съ най-лека и плѣнителна моделировка.

Г-ца П. Торманова (Аида) пѣ сполучливо. Тембърѣтъ на гласа ѝ, единственъ отговарящъ при горното положение на партията, съставляваше хубостъта въ музикалното изпълнение. Играта ѝ бѣ добра. На мѣста бѣ даже извъредно сполучлива.

Старание изглежда да не липсва на г-ца Тормановъ, гласъ притежава, нужно е, обаче, по-дълбоко разбиране на ролята, повече гласово обработване, по-голъма музикална еродиция, по-голъмо владѣние на движенията ѝ. Дикцията ѝ, намѣста доста сполучлива, прави впечатление на истинска артистка; нужна е само по-голъма прецизность въ вкуса, дълбоко влагане на душаи чувства въ играта и пѣнето.

Затължени сме да споменемъ тукъ, въ дългъ къмъ изкуството, че костюмѣтъ и декорацията на Аида сж, просто, невъзможни за сцената. Това съвсѣмъ не бѣше етиопската дъщеря на Аманстро, а напомняше по-скоро на една потомка отъ Фараона.

Г-нь Ст. Македонски изпълни ролята на египетския полководецъ Редамесъ, станалъ прѣдатель на отечеството си, отрѣкълъ се отъ почести, слава и корона само за да не изневѣри любовъта на Аида и погази чувствата си. Това, което г. Македонски успѣ да създаде въ ролята на Редамесъ, съставлява една отъ най-сполучливитѣ негови гласови диспозиции. Той сполучливо изнасяше тоноветѣ въ различни положения, при едно постоянство на гласа. Безвучното му, обаче, и неправилно провлачане на гласа разваляше красивото почване или завършване на моделировката. Волността и непростена свобода при пѣнето и играта трѣбва да се замѣнятъ съ повече индивидуалитетъ и правилно тълкуване на ролята. Тихата меланхолия и развълнувана душа трѣбва да се проявяватъ по-естествено, безъ ропотъ на краката, дигане на главата, затваряне на очитѣ и ритмическо подигане на прѣститѣ.

Г-нь Николовъ съвсѣмъ се губеше въ общия ансамбълъ, благодарение на несполучливия изборъ на партията му (ограниченъ регистъръ, слабъ тембъръ — противоположности на царската партия). Тържественостъта на ролята и величието на то-

ника: васъ ви обхваща и меланхолията. Природата говори за индивидуалнитѣ прѣживявания на художника Тоновеѣ, боитѣ съотвѣтствуватъ на настроението на художника: природата добива нѣкакъвъ мистиченъ колоритъ (Бѣлоградчишкитѣ скали) и вие трѣпнете прѣдъ неразграданата ѣ тайна, която той изживѣва само въ съзерцание. Независимо отъ идейността на сюжетитѣ, които Младеновъ третира, неговитѣ пейзажи ви поравяватъ съ техниката. Чувствува се не само пространството, въздухътъ, но и характерността и плътността на дърветата и камънитѣ.

Ние привѣтствуваме художниците съ тѣхната изложба, която възбуди въ душата ни опиянение и красота и ни вдъхва вѣра за бждещитѣ свѣтли дни на българското художество.

РОДНА БИБЛИОТЕКА

Ст. Г.

Нови книги:

Получиха се въ редакцията ни:

1) „Пролѣтни води“ — Ив. С. Тургеневъ, прѣводъ на Людмилъ Стояновъ, издание на Г. С. Шоповъ. София цѣна 1.50. Прѣводътъ е художественъ — прѣпорѣчваме го на читателитѣ ни.

2) „Пролѣтенъ вихъръ“ — Св. Камбуровъ, отпечатъкъ на сп. „Българ. Сбирка“, цѣна 50 ст.

3) Сп. „Бръзда“ кн. 2, редактори Д. Мишевъ и Ст. Чилингировъ.

Понеже абонамента на списанието е въ прѣдплата, умоляватъ се абонатитѣ, съ получването на IV кн. да внесатъ абонамента си за 3, 6, или 12 мѣсеци, споредъ тѣхното желание.

Администрацията.

ОЧНА КЛИНИКА

Д-ръ Д. БАЛДЖИЕВЪ, специализиралъ въ Виена.
Въ клиниката се приематъ на легло очно болни и се из-
вършватъ всички очни операции.

Часове за прѣглеждане: Отъ 9—12 и отъ 2—7 ежедневно.
Ул. Мария Луиза, 23 (срѣщу джамията до халитѣ). Телефонъ 627.

МИОХАСЪ Я. ЛЕВИ

ГОЛЪМЪ СКЛАДЪ СЪ МОДНИ и ЕЛЕГАНТНИ
ДАМСКИ, МЖЖКИ и ДѢТСКИ ОБУЩА ОТЪ

РАЗНИ ЕВРОПЕЙСКИ ФАБРИКИ.

ИЗРАБОТКА СОЛИДНА. — ЦѢНИ ЕФТИНИ.

СОФИЯ, УЛ. „ТЪРГОВСКА“.

Д-ръ **ДР. ГЕРГАШОВЪ** ЛЪКАРЪ НА СОФ. ДИСПАН-
СЕРЪ ЗА СЛАБОГРЪДНИ.

Приема по вжтрѣшни и грѣдни болести всѣки
дѣлникъ отъ 2—4 ч. слѣдъ обѣдъ.

УЛ. „ИСКЪРЪ“, 3. — ТЕЛЕФОНЪ № 1484.

Г. ДИМИТРОВЪ

ГЕНЕРАЛЕНЪ ПРѢДСТАВИТЕЛЪ
НА АВТОМОБИЛИТЪ „DAIMLER“.

Гаражъ съ механическа работилница
и резервни части.

СОФИЯ, УЛ. „ДЕНКОГЛУ“, № 26.

ВАЖНО за домакинитѣ, плетачитѣ и тър-
говцитѣ на вълнени прежди.

Въ новооткрития ПРЕЖДАРСКИ МАГАЗИНЪ „КАЗАНЛЪКЪ“
НА

Димитъръ Д. Палазовъ

Ул. „Климентина“, 6, срѣщу хотелъ „Континенталъ“, — София.
се продаватъ на едро и дребно първокачествени вълнени
прежди, марка „Българска хурка“, изработени отъ най-финна
тракийска вълна въ фабриката на Инд. Акц. Д-во „Розовата
Долина“, Казанлъкъ. По мекостъ и изработка тия прежди
не се различаватъ отъ европейскитѣ.

Качеството имъ е гарантирано. — Цѣни почти фабрични.

Посетете магазина за да се увѣрите.

Приематъ се поръчки за всѣкакви вълнени издѣлия.

-ръ Алекси Тодоровъ лѣкаръ при Народния театъръ
Приема отъ 1-3 слѣдъ обѣдъ

ПРЪДИМНО ХИРУРГИЯ-ГИНЕКОЛОГИЯ.
София, ул. „Парижъ“, № 18. — Телефонъ № 1382.

САНАТОРИУМЪ
Д-ръ ХАДЖИ ИВАНОВЪ

— КРАЙ С. КНЯЖЕВО, СОФИЙСКО —

Първостепенно лѣчебно заведение за гърдоболни
съ модерни санаториални изисквания.

Проспекти по поискване. Приемни часове отъ 9—12.
Консултационниятъ кабинетъ на Д-ръ Хаджи Ивановъ
въ София е откритъ отъ 2—4 часа слѣдъ обѣдъ въ
понеделникъ, сръда, петъкъ и сбота.

УЛИЦА АЛАБИНСКА, 31. — ТЕЛЕФОНЪ 1396.

-ръ А. ЩЕРНБЕРГЪ СПЕЦИАЛИСТЪ ПО ВЕНЕ-
РИЧЕСКИТЪ БОЛЕСТИ.

— Приема отъ 8—12 и 2—7. —

микроскопически изслѣдвания и освѣтление на канала. Интервенозни,
сзболезнени инжекции съ Ерлиховия „606“ и 914 противъ сифилиса.
— Кабинетъ на ул. Мария Луиза, 5, — входъ отъ Нишка. —

Комисионерска кантора съ посрѣдническа агенция

==== **Койчевъ & С^{IE}** =====

— УЛ. ЛЕГЕ, 12, II. —

Генерално прѣдставителство на всички видове ма-
шини, филтри за прѣчистване на водата, смѣтачни
машини и пр.

Голѣмъ изборъ отъ мѣста и кжци за проданъ съ
исновѣрно низки цѣни въ всички квартали на и
около столицата.

==== **Д-ръ КЛАИНЪ** =====

СПЕЦИАЛИСТЪ ПО ГИНЕКОЛОГИЧЕСКИТЪ
И ВЪТРЪШНИ БОЛЕСТИ.

Приема всѣки день. — Булевардъ Дондуковъ № 35.